

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
o jumătate 75 Lei
străinătate 300 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3-1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaș
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conșorm regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Șoptitorii

Sunt un fel de oameni, cari se întâlnesc între noi, numai de o vreme încoace. Nici unii nu știu că nu le stau în cap. Meru au să spună ceva, să vorbească ceva. Știu totul. Cum se pornesc războaiele. Ce are de gând să facă cutare țară, cutare împărat. Ce s'au vorbit miniștri între ei și ce are să se întâmple de acum într'un an. Șoptitorii se găsesc pretutindeni: în târg, la moară la crămă, la restaurant și orlunde. Mai înainte purtau numai nădragi, iar acum de când cu războaiele și turburările acestea dintre popoare se găsesc destul șoptitori și cu cioareci, pe la sate.

Par mai rășăriți decât ceilalți plugari. Sunt mereu pe drumuri, la târguri și la oraș. Au în piteauna de spus ceva. Când îi întâlnești îți întind boierește mâna și pe loc te întrebă, dacă n'ai mai auzit ceva nou, dacă gazetele sau radio n'au mai adus vre-o veste, care să arbure apele păcii și să miște lumea.

Printre plugari sunt apoi de nesuferit așezuți șoptitori. Poartă pe sate veștile cele mai tudeate și mai de nesuferit. Pentru ei papa, bescăliul, primarul, notarul nu-s nimica. Ei știu mai mult decât toți. Veștile pe cari le poartă ei, le-au auzit dela cutare fost prefect, deputat ori prieten sus pus. Pare că aceștia numai așezuți lor au să li-le spună lor. Le-au auzit și dela altă gură-goală și le poartă așa dela unul la altul.

Șoptitorii sunt foarte primejdioși pentru țară. Ei samănă neliniștea și nelcrederea în sufletul poporului. Cel învățat, cel din lumea așa zisă subțire, sunt cei mai primejdioși. Unii din ei o fac aceasta cu gânduri ascunse, plănușc poate de dușmanii noștri, cari ne vreau slăbiți și înfrântați și fără încredere în puterile noastre. Ceilalți o fac din sfătoșală, ca să vadă lumea cât de cuminti sunt și câte știu ei. Iar cei simpli, oamenii fără multă carte, o fac din sfătoșală și rostie.

Vremurile pe cari le trăim acum sunt tulburate și neliniștea este mare. Nu trebuie s'o mai vorbim și noi. De aceea omul cuminte nu dă ascultare vorbelor purtate de acești șoptitori și caută de lucrul lui, iar dacă îi vede că sunt prea îndrăzneți, îi dă pe mâna stăpânirii.

Plugarul cuminte nu le are grija nici pe câtă. Are el destule poveri și necazuri pe cap, ca să le mai dea ascultare și creșmânt. El știe că în țara aceasta este cine să-l poarte de grijă și așteaptă liniștit vremurile. Acum la început de primăvară, își are numai grija ogănelui și a plugului său.

Pământurile pustii

— Gânduri la sfârșit de iarnă —

Am întâlnit mai în zilele trecute pe piața orașului pe un bun prieten plugar. Vânduac omul doi saci de grâu și se oprise acum înaintea mesei unui bulgar, ca să-și cumpere niște legume. Și ca în vreme de iarnă, legumele erau scumpe tare. Prietenul meu se târguia de mama focului cu bulgarul, ca să mai rupă câțiva lei din prețul legumelor. La urmă n'a mai avut însă ce face. A deschis straița vârgată de lână, și a adunat târgașul, a plătit și a plecat mormând:

— Auzi acolo, domnule, să dai o ferdellă de grâu pentru câteva cepe și morcovi. Aștia ar trebui duși la temniță cu toții, în șapte piei de pe om. — Avea dreptate prietenul meu. Legumele erau scumpe foc, cum de altfel scumpe erau foarte pe piață. N'avea însă drept să se plângă de aceasta tocmai el. Îl știam om înstărit, cu pământ destul și cu o grădină cât un hotar. Dacă a ajuns să cumpere legume, apoi numai a lui îi vina.

Și cu mulți plugari se petrece același lucru. Aduc dela zece de kilometri, bucate, găini, ouă, ca la urmă pe lângă celelalte lucruri din prăvălie să mai cumpere și legume dela bulgar. Se întâmplă că vezi femei cari degeră ziua întreagă lângă o coastă ori lângă o spată afumată de porc, ca la urmă să cumpere câteva cepe și morcovi pe banii luați.

Au cu toate pământ acasă. De altfel toți plugarii cari cumpără legume din piață, ca orășenii, au pământ. Dacă n'au mult, au măcar o grădiniță lângă casă. Acolo n'ar sămăna însă. Doamne păzește și apără, legume. Mai bine lasă să crească tot felul de burteni și bălării, decât să facă câteva straturi de legume.

Dacă i-ai spune lelii Vârvară că și în pământul ei se fac legumele, ca și la bulgar, s'ar mira ca de nu știu ce lucru mare. De copilă ea așa s'a pomenit ca în fața casei să aibă câteva straturi cu ismă, flori domnești, filimînă și ochiul bouului, iar de altă parte două trei straturi de hăjme și usturoi, pe cari le folosește toate în timpul verii. Alte legume nu mai samănă.

Pe locul unde ar fi trebuit să fie grădina de legume, cresc în vole lobodele, știrul și ciulinii. Pe acolo se furleşcă și vulpea de răpește în fiecare zi câte un pul de rață ori găscă, pe care nici nu se mai ostenește apoi să-l ducă în codru, ci se ospătează din el în liniște în bălăriile din grădină. Se socotește mai la îndăpost decât în pădere.

Se întâmplă, nu-l vorbă, să mai găsești câte

o grădiniță frumoasă de legume și la sate, dar asta-i lucru rar. Vezi mai mult pustiașuri, de cari pare că și-e frică să te apropie.

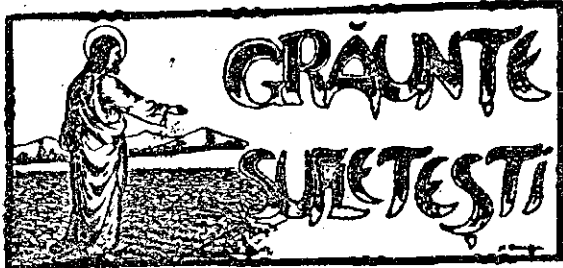
Dacă orășanul cumpără legumele, apoi săteanul nu trebuie s-o facă aceasta niciodată. Fiecare poate săpa câteva straturi în apropierea casei, în cari să samene apoi tot ce are de lipsă într'un an de zile. Dacă are pământ mai mult și mai bun, să se gândească să samene și pentru vânzare. Câți bani frumoși nu se duc și se pot scoate din legume. Bulgarii cari fac pe grădinarii la noi în țară, duc în fiecare an averi mari peste graniță. Și aceasta din prostia noastră. Pământ și apă avem fiecare. Trebuie numai puțină bunăvoință și pricepere.

Ministerul plugăriei va sili de acum înainte pe fiecare plugar să aibă grădina lui de legume, ca să nu mai cumpere dela grădinarii bulgari. Tot ministerul va împărși plugarilor semințe, pentru semănat și pentru răsaduri.

Plugarii săraci vor primi semințele cu un preț foarte mic. Ministerul a hotărât însă ca să dea semințe numai acelor plugari, cari vor dovedi că au pregătit anume pământul pentru legume.

Acum, când iarna se apropie de sfârșit, când muncile la câmp încă n'au început, fiecare plugar să și pregătească o răsadniță, să și pregătească pământul din grădina pentru legume. Să fie aceasta o mândrie pentru fiecare. După cum ține să aibă holde frumoase, așa să se gândească să aibă și o grădină frumoasă de legume.

I. P. Sf. Mitropolit, P. S. Valeriu Tr. al Orazi și P. S. Iuliu al Cleșului la Roma. Miercuri dimineașa cu acceleratul dela 9 25 Excelența Sa Mitropolitul Alexandru al Blașului a plecat la Roma. La gară l-au petrecut mai mulți canonicii, iară păr. vicar Dr. Victor Macavelu l-a însoțit până la Cleș. La gara din Cleș l-a întâmpinat P. S. Dr. Iuliu Hossu episcopul Cleșului, eleral, stidenții în teologie, reprezentanții școlunilor religioase și mai mulți credincioși. Urcându-se și P. S. Iuliu în tren, au plecat amândoi spre Oradea, de unde, însoțit de I. P. S. Valeriu Traian, au plecat toți trei la Timișoara și de acolo, peste Iugoslavia, la Roma. Cel trei arhieri se vor prezenta în audiență la Președintele Părinte Papa Pius XII, prezentându-l urările de bine și de îndelungată domnie a bisericii române unite cu Roma, apoi vor raporta, fiecare în parte, despre starea diecezelor proprii.

Dumnezeu iartă și păcatele noastre

„Alergând a căzut pe grumazii lui și l-a sărutat”. (Din evanghelia fiului rătăcit, Luca 15, 20).

Una dintre cele mai frumoase și mai pătrunzătoare evanghelii de peste an este fără îndoială evanghelia fiului rătăcit de la Luca 15, 11—32, care se citește în duminica a doua a Triodului. Biserica a rânduit ca să se citească această evanghelie anume acum, în preajma postului mare, ca noi păcătoșii să ne dăm seama că și nouă ni-se iartă păcatele, dacă avem părere de rău și propus de îndreptare, asemenea fiului celui rătăcit.

Pentruca să ni-se poată ierta păcatele, trebuie mai întâi să recunoaștem că și noi suntem păcătoși; pentrucă sunt astăzi destui oameni cari susțin că ei nu sunt păcătoși; că a nu posti, a fura, a face necurăție, a trăi în nelegiuire, a nu se conuna decât la oficiul stării civile, nu este păcat. Despre unii ca aceștia zice sf. Ioan Evanghelistul, în cea dintâi carte catolică a sa: „Iară de vom zice că păcat nu avem, pe noi înșine ne înșelăm și adevărul nu este întru noi” (1, 8). Mai mult, sf. Ioan susține că „de vom zice că nu am păcătuit, mincinos îl facem pe dânsul (adecă pe Dumnezeu), și cuvântul lui nu este întru noi” (1, 1, 10) fiindcă însuși Dumnezeu zice în Sfânta Scriptură, la psalm 105, 2 și la Iov 14, 4, că tot omul e păcătos. Faptul, că lumea modernă iartă anumite păcate și le scuză, că anumite păcate nu le socotește drept păcat și că unora le socotește drept păcat ceea ce altora le socotește drept virtute, să nu ne dea de gândit, pentrucă nu lumea modernă este chemată să judece, care faptă este păcătoasă și care nu, ci Dumnezeu, prin slujitorii săi.

Și nouă ne iartă Dumnezeu păcatele, numai să avem și noi, asemenea fiului rătăcit, părere de rău și propus de îndreptare, iar pe urmă să ne și mărturisim păcatele dupăcum și le-a mărturisit fiul rătăcit, zicând acel: „tată, greșit-am la ceriu și înaintea ta și de acum nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău” (Luca 15, 21). Ce e drept Isus nu se află astăzi pe pământ așa ca înainte cu 1900 de ani, ca să-l putem adecă privi cu ochii trupești; îl putem privi însă cu ochii sufletului, în sfântul sacrament al euharistiei, de unde și acum ne trimite vorbă prin prorocul său, zicând: „Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă și să fie viu” (Ezechiel 18, 32).

Această iertare a păcatelor se face prin sf. sacrament al pocăinței, ceea ce este o nespus de mare fericire și mângâiere pentru noi. Da, așa este într'adevăr, mare fericire este pentru noi păcătoșii când știm că, orice păcat mare am avea, scăpăm de el cu siguranță întrucât facem asemenea fiului rătăcit, adecă întrucât recunoaștem starea păcătoasă în care ne aflăm, ne hotărâm să ne îndreptăm, avem părere de rău, plecăm la preotul măr-

turindu-ne păcatul și suntem gata a face destul pentru păcat. Noi nu ne putem da seama de marea fericire ce ne stăpânește, având această siguranță. Citeam nu de mult că un profesor protestant foarte învățat numai de aceea s'a făcut catolic, fiindcă a înțeles că sioguri preoții catolici au marea putere, primită dela Isus, de a ierta păcatele celor ce se spovedesc.

Pentruce sunt astăzi atâtea sinucideri? Credeți că împrejurările grele de astăzi produc atâția amar de sinucigași? Fost au și altă dată vremuri grele, mult mai grele decât cele de astăzi, și tot n'am avut atâția sinucigași. Pentruce? Pentrucă oamenii de astăzi nu mai au credință, des-nădăjduesc, asemenea lui Iuda, la cea mai mică neplăcere, și își curmă, asemenea lui, firul vieții. Pe când dacă și ar da seama că Dumnezeu iartă toate păcatele, oricât de grele ar fi ele, altfel s'ar gândi, altfel s'ar simți și altfel ar făptui.

Numai în pocăința adevărată aflăm libertate desăvârșită. Despre acest mare și important adevăr abia atunci ne convingem dacă citim cu băgare de seamă ceea ce spune sf. evanghelist Ioan la 8 34: „Amin, amin zic vouă: tot cel ce face păcatul, rob este păcatului”. Că doară despre câți nu știm și nu citim că și au prăpădit tot avutul pentru patima beției, a cărților de joc ori a femeilor? Iată așadar că spusele Scripturii se adevăresc întru toate! Celce vrea așadar să trăiască în adevărată libertate, să se scape de păcate și de patimi, prin sfânta taină a pocăinței

Astfel stând lucrurile, să facem și noi asemenea oamenilor de pe vremea Mântuitorului. De câteori apărea adecă Isus în vreun oraș sau sat din Iudea, veneau oamenii să-i ceară tot de ceea ce aveau lipsă, iară despre Isus n'am citit nicăiri să nu le fi dat ceea ce au cerut. Cu atât mai ales ne va da deci nouă iertarea păcatelor, pentrucă am văzut din pilda fiului rătăcit cum Tatăl „alergând a căzut pe grumazii lui și l-a sărutat”.

Părintele Iuliu

Pilde pentru viață

Pentruce suntem pe pământ

Episcopul misionar Hensinghaus din China, provincia Șantung, a fost odată învățătorul mai multor Chinezzi. Înaintea lui erau trei bărbați, cărora le a pus întrebarea: „Pentruce ești pe pământ?” Cel dintâi răspunse: „Pentru a mânca.” Al doilea: „Pentru a mă necăji.” Al treilea era proprietar de măgar, cu care făcea tot felul de cărușe. El era budh st, adecă credea în călătoria sufletului după moarte dintr'un animal într'altul. „Prilez, la spune-mi și D. T., pentruce ești pe pământ,” îl întrebă episcopul. „Pentruce sunt pe pământ? Iată pentruce. Acuma trage măgarul meu povera și eu merg pe urma lui. După moarte în schimb sufletul meu va intra într'un măgar, și voi merge eu înainte trăgând, iară măgarul meu după mine”, răspunse împăcat cu soarta Chinezul. — Acestea sunt răspunsurile pigărilor la întrebarea: „Pentruce suntem pe pământ?” Da, fiindcă ei nu au idee despre scopul omului în viață. În schimb noi răspundem: „Suntem pe pământ pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu, pentru a-l iubi, a-l sluji și astfel a ajunge la fericirea cerească.”

O inscripție tristă pe o piatră de mormânt

Cancelarul unui principe de Lotaring și-a slujit stăpânului vreme de 70 de ani în boia și pace, de Dumnezeu înasă și de satul său își uitase. Deodată apoi se îmbolnăvi simți că nu mai are multe. Se rugă deci principe, să i prelungească cumva viața, astfel să aibă barămi acuma vreme de o săptămână să-l slujească și lui Dumnezeu. Zădărnice a adus însă principele zeci de medici din toate oările împărăției sale, că nici unul nu putut prelunge viața. Atunci bătrânul cancelar a început să plângă cu mult amar, poruncind celor din jurul său, să-i facă următoarea inscripție pe piatră de pe mormânt: „Călător oprește și citește: Acest bărbat a trăit în lume această numai ca să-și slujească pe principele său. Uitându și cu totul de suflet, a plâns din nou lemea, fără să știe, pentruce a vădit la leme.” — Cettitorile, care pe piatră de mormântul tău nu s'ar putea face această inscripție?

Știri bisericești

O bună învoire în dieceza Maramureșului. P. S. Alexandru al Maramureșului a poruncit ca în fiecare parohie dieceza să se facă, până la sfârșitul acestui an, câte o cronică parohială, adecă o carte în care să se însemneze tot ceea ce se știe despre comuna, parohia, averea parohiei și al-

Câți cardinali sunt astăzi. Ar trebui să fie 70 de cardinali, ca și atunci în viața lui avut și leze, dar nici odată nu trăiesc deodată, fiind oameni bătrâni. Astăzi trăiesc 57, dintre aceștia locuiesc: în Roma 24, cel mai mult în toată lumea, 9 cardinali sunt călugări.

Patru minuni nouă

În biserică noastră nu este ușor să ajungi cineva înalta treaptă a sfințeniei. Trebuie multe cercetări lungi și grele, din care să dovedească, nu numai că acel om n'a trăit păcate și a avut virtuți mari și frumoase, ci și a făcut și mai multe minuni. Cercetările acestea le pornește însuși Papa dela Roma și fac cu multă oboseală și cu mare migăleală.

Mai nou se cercetează viața loachim de Vedruna și a călugăriței Filipina Duchesne. Cu o scrisoare din 28 Ianuarie 1940 Sf. Tatăl Părinte dela Roma recunoaște că aceste două femei au făcut următoarele 4 minuni, trei cari vom înșira mai întâi pe cele două loachim de Vedruna:

În 1924 o femeie a orbit cu totul pe urma unei explozii, iar ochii i-au curs. Doctorii abzis de a o mai putea vindeca. Universitatea din Roma a dovedit, chiar cu o scrisoare în gulară, că, după starea de astăzi a științei, meea nu poate fi vindecată. Ce să faci cu femeie? S'a pus pe rugăciuni și auzind să se vindece, chima este aproape sfântă, a început a se ruga către ea. După multe-multe rugăciuni femeia s'a vindecat, ceea ce au dovedit în scris mulți medici de ochi. — A doua minune întâmplată la 1925. Un tânăr s'a îmbolnăvit de boală seacă (tuberculoză) și doctorii au spus de a-l mai putea vindeca. Atunci el s'a apucat și a făcut o novenă (rugăciuni de 9 zile) către loachima, la sfârșitul căreia s'a vindecat. Medicii cari l-au cercetat au recunoscut cu mirare că aici nu poate fi vorba decât de o mare minune.

Cele două minuni făcute de călugărița Filipina Duchesne, sunt următoarele: Un bărbat cu un nav de urechi, de vindecarea căruia au

raji medicii, s'a vindecat in 1930 pe urma rugămintilor îndreptate către ea. In anul 1932 s'a vindecat apoi, tot prin această călugăriță, un bărbat care era pe moarte. Rugându-se adecă mult către ea, el și toată familia, bolnavul a îndurmit, iar când s'a trezit s'a simțit deplin sănătos.

Toate aceste patru minuni sunt deplin dovădate de medicii vrednici de toată încrederea.

Din Mirăslău-Alba

In ziua de 11 Februarie 1940, comuna Mirăslău, unde acum 340 de ani a fost luptat Mihai Viteazul, a îmbrăcat haină de mare sărbătoare.

Pe locul de jertfă a luptătorilor pentru dreptate, străjerii Stoilului Mirăslău, au ridicat steagul național, iar tinerii premilitari ai subcentrului P. P. „Mihai-Viteazul” și-au slăvit irapelul.

Serbarea a început la ora 2 p. m., când director cdt. Stoilului I. Gh. Fleșeriu a dat raportul. Serviciul divin și stăruirea drapelului a fost făcut de păr. protopop N. Crețu, păr. preot L. Stăncel, păr. preot D. Costea.

După slujba religioasă a vorbit părintele protopop N. Crețu, despre marea însemnătate a acestor lucruri, d. cdt. I. Gh. Fleșeriu a numele străjerilor și premilitarilor, d. Ovidiu Udrea în numele adunării străjilor și a citit scrisorile din ministru D. V. Tobi, și a Exc. Săle Rezident Regel G. neral Danilă Papp.

Seara a urmat un frumos program artistic. Lumea venită a fost pe deplin mulțumită de munca desfășurată de d. cdt. I. Gh. Fleșeriu, cdt. Stoilului, doa Livia Fleșeriu Inv., d. Livia Stăncel Inv., ajutați de preot și notar, cărora le aducem și pe această cale mulțumiri.

F. L.

Unirea bisericilor

In vreme ce pe la noi prin Ardeal frații noștri ortodocși nu prea vreau să audă de o unire cu Roma, pe atunci frații ortodocși din Vechiul Regat sunt cu mult mai binevoitori unirii. Mai mult, dacă cel din Ardeal nu l-ar fi asmuțit asupra noastră, Regățenii poate că și făceau unirea cu Roma, încă la începutul României Mari, ceea ce era o binefacere de nedescris pentru țara noastră.

Că ce păreri au mulți preoți ortodocși de seamă din Vechiul Regat despre unirea bisericilor, se poate vedea din un articol publicat de preotul V. Popa Nicoară din Slobozia-Botoșani în Nr. 4313 din 15 Februarie 1940 al ziarului „Curentul” dela București sub titlul „Discuții libere, Gânduri despre viitorul aprolat: unirea bisericilor creștine.”

Iată ce scrie acest preot:

„Da, frații mei slujitori la altarele Domnului! Va trebui să ne unim cu catolicii. Va trebui să fim una cu frații dela Roma. Cum se va face aceasta? In ce fel? Nu știm. Dar va trebui să ne unim. Mi-o spune toată fapturnea mea de preot mi-o spune inima, mi-o spune conștiința, mi-o spune logica! Altcum existența noastră, ca și a lor, e absurdă (fără nici un înțeles).”

„Deci trebuie să ne pregătim pentru ziua aceea mare. Să ne desmorțim, să ne lepădăm de anumite judecăți fabricate în serie cu șablonul (tiparul), să ne vindecăm de metoda condamnării (osândirii) apriorice (înainte făurite). Să ne apropiem de frații noștri din vest (apus) cu dragoste, cu înțelegere și, mai cu seamă, cu încredere. Să le cercetăm viața, să le lscodim revistele, să le studiem trecutul, să le cettim cărțile, să le urmărim idelle și faptele, într'un cuvânt să menșinem în inima noastră aprinsă candela acelu sentiment de harică (plina de darul lui Dumnezeu) ecumenicitate (universalitate, totalitate, catolicitate).”

Singura piedecă, spune Sf. Sa, ar fi Papa. O nu, dragă Părinte, Papa, să nu vă temeți, este cel mai bun părinte din întreagă lumea și fiți siguri că vă va primi cu dragostea lui Isus, cu dragoste de frate și de părinte.

„Atunci, când vom privi pe catolici ca pe

un frate al nostru, ora cea sfântă va fi aproape, continuă și sfârșește păr. V. Popa-Nicoară, iar noi încă asta o așteptăm. Frații vă suntem și înrădire dorim, deci începeți să ne priviți ca pe frați.

Glasuri de acestea sunt mai multe și tot mai dese. Frații de dincolo de Carpați văd tot mai limpede marile foloase pe cari le-ar aduce unirea cu biserica Romei. Noi să ne rugăm lui Dumnezeu ca această unire să se facă în curând și cât mai repede.

Din legile Țării

Pentru libertate

Rechizițiile dela noi — Animalele prizoniere din grădina Zoologică dela Sibiu — Asemănarea unui popor rob cu ele — Noi nu vrem robie, deci jertfim cu drag tot ce avem pentru libertate

Am ști și eu într'una din zile pe câmpia Blajului, unde se făceau rechiziții de cași și căruțe. Acolo vre-o câșiva domni și militari stăteau la o masă încărcată cu protocoale și așezată la marginea târgului de vite. În fața ei, până departe, erau răslețite căruțe cu cai. Oamenii, mai mult moșnegi și femei, stăteau mănușiți, fără vorbă și mai ales fără pic de veselie. Ba mi-se părea chiar că tristețea aceea a oamenilor cuprinsese și animalele, căci, deși erau multe ca într'un târg, nu scoteau nici cel mai mic răchezet, ba de mănușite ce erau și ele, nu se prea îndemneau la ronșăitul nutrețului, lucru pe care, mai ales caii, știu că-l fac cu multă lăcomie. Ingrăjorarea și tristețea trecute dela oameni la animale, puseră stăpânire pe întreaga câmpie. Aerul, străbătut de fiorul rece al vântului de toamnă, răspândea și el ingrăjorare.

Cărțile veneau, după strigare, rând pe rând și treceau prin fața mesei cu domni, militari și protocoale. Din toată câmpia numai aici se putea vedea ceva mișcare. Ofițerul cu doctorul veterinar, ocoleau căruța nou venită, se uitau la cai și la hamuri. Se auzea apoi vocea subțire a ofițerului: „39 obuzeret...” „6 artilerie grea!” și așa mai departe. Domni și militari dela masă deschideau protocoalele

„UNIRII POPORULUI”

Cântece

Măi badiță și-al meu bade,
Spune-mi drept și cum se cade;
Ori ți-e voia de însurat
Nu-mi ținea drumul legat.
Tata vrea, mama nu vrea,
Vin cu sila de măia
Și mă du la casa ta.

*

Mândro de voiu muri eu,
Sa vii la mormântul meu
Și să-mi sameni pe mormânt
Câte flori sunt pe pământ,
Să-mi sameni și busuioc
Să știi c'am fost bun de joc.

Tu nevastă, tu muiere
Las-o dracului ședere,
Tu nimica n'ai lucrat.
— Taci bărbate și-mi dă pace
Și ciudă mie nu-mi face;
Lunea-i ziua cea dintăiu,
O ținem pentru copii.
Marți e marți. Doamne ferește,
Cine lucră înnebunește,
Miercurile-s zile rele

Și eu mă feresc de ele.
Joia-i ziua din mijloc,
Cine lucră cade'n foc.
Vinerea nu lucră nime,
Nici eu nu cos pentru tine.
Sâmbăta-i ziua din urmă
Și-i de răs și e de glumă
Duminea-i sărbătoare
La oraș, la târgul mare
După amiază-i joc în sat,
Mie-mi vine de jucat.

Impăcare

Pentr'un petec de pământ sterp, jumătate pleștă, s'a judecat Ion al Fiorii cu camnătu-so Ilie, mai bine de doi ani. Jadecata a hotărât, că dreptatea e pe partea lui Ilie, deci, el și-a luat locul în primire, iar Ion a rămas cu o mână împetră în suflet.

Trecuse vreme la mijloc, Ilie își știrba coasa, an de an în cotoarele rari, uscate, adu când abia câte o desegă de lân, așa că prețul lui nu întrecea osteneala stăpânului. Dar era mulțumit.

Lui Ion, când trecea pe lângă palma asta de pământ, i-se întuneca înaintea ochilor și se înneca în mânie. „Seca-i-ar rădăcina terbil”, — blăstăma el, de câte ori își aducea aminte de Ilie, sau îl întâlnea în cale.

Și par'că blăstămii lui prindea. Iarba creștea tot mai mică și se rărea an de an, ca părul unui cap pornit spre pleșuire.

Asta o vedea bine și Ilie, dar în loc să se apuce de muncă, pentru a îmbogăți pământul sărăcit, el porni cu strajă'n băș, pe la vrăjitoare, să l facă pe-ntorsul și să-și scoată pământul de sub blăstăm.

— „Minte de cap sec”, — a zis vecinul lui Ilie, — badea Crăciun, — când a aflat de alergările lui. — Zice cară de gunoi, în doi ani după oaltă și locul o desegat de sub blăstăm”, mai spunea badea Crăciun, când îl vedea pe Ilie, că se gată țară de drum.

Ilie însă, nu vedea, nu auzia. Ținea morșii, că pământul lui o blăstămat, de aceea nu rodește.

Dapice într'o primăvară, făcu tot ce-i poroncise vrăjitoarea din Plopieni, aștepta liniștit vremea coasei. Își făcu, chiar și planul, că, dacă nu-l va încăpea sânul în șopro, să facă și-o ciare în grădină. Pe la pământ, nu mai merse, ca cu atât să-l fie mai mare bucuria, când își va'nplănta coasa'n țarbă. In vremea asta, de așteptare, se ferea de oameni, nu cumva careva, să-l strice bucuria, cu vre-o veste rea, despre țarba lui.

Veni vremea coasei. Pe sob frăgerii umbroși, vecinii își aduceau uneltele în rădăniță. Ilie își cel dintăi, cu coasa, în partea

unul după altul, și seriau fără suflare, iar stăpânul calilor ori căruței luate, își privea lung averea, își umedea ochii cu o lacrimă și se îndepărta oftând. Și nu odată mi s'a întâmplat să văd cum și calii, întorcând capul, priveau lung după stăpân, în sufletul căruia ceteau și ei îngrijorarea și necazul. Câte o femeie, cum o firea lor mai aerisă, plângea în hohot, boicându-se chiar pe gâtul calului. Dar totul era zadarnic! Unul după altul cei cari ajungeau în fața comisionii se despărteau cu durerea în suflet, nu se știe până când, de animalele și avutul lor.

Sunt și eu fiu de țărăn. Mi-am petrecut copilăria în mijlocul curții plină de orăzteni mărunți și adeseori ajutam și eu la curățatul grajdului în care, pe lângă bol ori vaci, se afla totdeauna și o pereche de cai. Cum stam și mă uitam la rechiziția calilor de pe câmpia Białej, mi-am refăcut în minte zilele plăcute ale copilăriei și trebuie s'o mărturisesc deschis că puține au fost bucuriile acestei copilării din care să fi lipsit calul. Și prins în vraja acestor amintiri, privind și jalea și plânsul celor cari se vedeau alinați a se despărți de calii lor, dintr'odată m'am simțit copleșit de milă și de durere. Eu nu pierdeam nimic, dar sufletul mă ducea alături de sătenii dintre cari am ieșit și cari acum primeau o mare lovitură. Știam că rechiziția se face pentru întărirea și pregătirea țării în fața valului de sânge și foc ce aflucins țările mari din Europa. Știam, și m'am convins din vorba cu ei, că și țărăni înțelegeau că dacă-i vorba de primejdia țării, trebuie să dăm orice ni-se cere și oricât din ceea ce avem, chiar și viața; căci dacă ne înținem piept deșmanului, el va cuprinde țara, ne va distruge întâi pe noi, pe toți și mai mult decât atât, cei cari vor rămănea nu vor mai fi stăpâni în țara lor și slegi ale nouii stăpân. Știam și înțelegeam cu mintea, dar parecă sufletul greu se lăsa desfacut din vâln tristeții și îngrijorării. Și această tristețe și îngrijorare mi-a rămas în suflet multe zile până când întâmplarea m'a făcut să trăiesc alte clipe de viață, tot cu animalele și încă animale sălbatice, cari mi-au schimbat total tristețea aceasta într'o puternică hotărâre de jertfă totală pentru ajutorarea și apărarea patriei în fața deșmanului.

Eram într'o după amiază frumoasă de toamnă cu soare cald și lumină galbenie, în Sibia. Împreună cu un bun prieten. Tren ce

aceea de hotar. Pe drum, până acolo, i-se bătea inima în el. Când și-a văzut petecul de pietriș uscat și lipsit de verdeț, era să-l lovească guta. S'a întors acasă pe jumătate mort. Cheltuisese o frumoasă sumă de bani pe la vrăjitoare și acum să n'albă de unde strânge o mână de fân, cu cât se omori foamea la o vită.

Merse încă în aceea zi la cumnatu so Ion și-i zise: — „Cumnate! Mă roade ceva la inimă. Când cu judecata noastră, pentru local dintre răchii, eu am făcut un păcat mare, pe care îl voi spune numai părintelui în spovedanie. Dar, ca să capăt iertare, te rog de azi încolo, să lei tu în stăpânire acel pământ. Dacă dorești, eu aici îți fac contract, ca pe veci să fie al tău.”

Ion a primit pământul, legându-se, că după ce-l va aduce în rândul lui va da de bună voie, câte-o baglă (câpiță) de fân în cinstea lui Ili.

Când s'a vestit în sat despre această învoială, gura satului a început a șopti:

— „Ili a jurat strâmb!”

Petrea Dascălul.

care să plecăm acasă nu avem până seara. Ce să facem? Urcăm în cel dintâi tramvai și mergem în pădure. Acolo se află și o grădină zooloică, adică o grădină în care sunt închise tot felul de animale sălbatice, închise fiecare în cușcuța ori ocolul său. Căiătorul de departe este atras spre acest colț minunat al pădurii, prin chiuitul vulturului ori mormăitul ursului. Am trecut și noi pe cărările acestei grădini și am privit pe rând toate sălbăticiunile: urși, lupi, rași, vulpi, mistreți, cerb, caprioară, vultur, corbi și tot felul de paseri. Ne-am minunat de sălbăticiunea lupului, de greutatea ursului, de agerimea și istețimea vidrei, de blăndețea și firea prietenoasă a cerbului și caprioarei. Astele ne-au făcut atenți la frumusețea lor, la varietatea culorilor și unele chiar la cindeșenia finței lor.

Dar toate, absolut toate câte erau închise în cușcuții ori ocolie, mai mult ne-a atras inima aminte asupra neînștiințatului. Alergă în toate colțurile închisorii, miroasă tocmai, caută chiar cu laba și încearcă dacă nu se poate deshidre vre-o țesire. Nu întrerup această alergare după țesire decât pentru puțină odihnă ori când vre-un trecător le ademenște cu ceva mâncare. Se odihnesc puțin, mănâncă repede și alergarea începe din nou. La cele mai multe din ele am auzit uneori și un maget ori un vânt îndurerat. De ce această alergare și neînștiințat? De mâncare nu duc lipsă, căci toate sunt grașe; securița tatarilor este făcută din piatră ori din lemn și cât mai asemănătoare cu cușcuții lor din pădure. Ba facă pe la toate curge câte un pârâș cu apă limpede. De ceese soat atunci aceste animale, care au de toate din belșug și dragata? Pentru ce sunt neînștiințate? De sigur pentru libertatea ce au pierdut-o. Să ne închipuim ce aceste animale ar avea darul gândirii. De bună seamă, fiecare ar plânge amar în inima lor clipa în care s'au lăsat înșelate de ademenirile celor cari le-au prins. Și ar fi hotărâte că, dacă ar mai fi odată libere, mai bine să se lipsesc de orice bunuri, să sufere orice dureri și să-și piardă mai bine viața decât să mai ajungă în aceste închisori unde au de toate, dar n'au libertate.

Sufletul mi s'a cuprins de multă milă față de suferința acestor animale. Gândul mi-a fugit însă la soarta noastră a oamenilor și a națiunilor. Oare noi oamenii, și în mod deosebit națiunile, nu trebuie să prețuim mai mult libertatea decât toate celelalte bunuri? Oare nu cumva și națiunile pot ajunge în starea nenorocită a animalelor cari și au pierdut libertatea? De sigur că da! Terbarările și războiul care au cuprins unele țări din Europa ne fac să înțelegem și să credem acest lucru. Națiunea cehoslovacă, cea polonă și cea albaneză, care până ieri erau mândre de libertatea și de țările lor, au ajuns în ultimul an la soarta animalelor închise în grădina zooloică din Sibia. Ele n'au fost distruse cu totul, vor putea munci și pe mai departe pentru hrană și își vor putea trăi viața, dar nu după voia și după gustul lor, ci numai după voia și îngăduința celor cari i au prins și le-au cucerit țara.

Văzând cât de mare este lăcomia celor mari și tari, nu e lucru cuminte ca toate națiunile mai mici să se temem și să ne păzim din vreme de a nu ajunge soarta națiunilor cari și-au pierdut libertatea? Cred că da. Și mai ales trebuie să ne păzim de soarta nenorocită a robilor acelor națiuni cari știu ce însemnează aceasta.

Dar poate, după toate cele spuse, vor fi între cititorii unii cari vor socoti că tot e mai bine a trăi chiar sub porunca altui neam decât a ne pierde avutul pe care ni-l cere statul ori bunăoară a ne pierde chiar viața

pentru păstrarea libertății. Pe acceptarea să s'gândească la istoria noastră a Românilor și să-și amintească de războiul țărănilor leni sub porunca lui Horia, Cloșca și Crișan ori de luptele îndârjite ale Moșilor și Căpitanului de la Măndra. Vor vedea atunci că moșii noștri n'au prețuit nimic mai mult decât libertatea și vor socoti în sufletul lor pe această din străbuni, de a da totul în schimb cu arma în mâni înainte de toate libertate.

Iar dacă arfi vre-un cititor care nu și nu înțelege faptele mari din istoria noastră și întoarce cu gândul la animalele închise în grădina din Sibia, ori, dacă nici așa nu poate închipui, să s'gândească la pășuni care copiii au închis-o într'o cușcă. Cu dragoste alerăgă copiii de mai multă vreme și cu mâncare și cu apă la bucată și cu toată grija lor, de dorul libertății, nu măcă, nici nu cântă, ci se sbate până moartea. Și să ne fatrebăm seol cu toții, cu inimă curată și, așa cum cere firea noastră a Românilor, dacă animalele prețesc și s'nt atât de mult lipsa libertății, ne putem închipui ce ne putem închipui, să s'prețuim mai puțin? Nu cum să ocolim o pagubă ce ne o cere țara noastră pentru apărarea hotarelor, ori pentru a ocoli o război a noastră cât de mică, în aceste lăzăriri grele, am fi în stare și abdicăm libertate?... Ferească Dumnezeu! Ne-am amintit în rândul animalelor, și am fi vreun de soarta lor.

Dar mai mult, pierzându-ne libertatea nu ne pagubim numai pe noi ci și pe moșii noștri, până în cele mai îndepărtate timpuri. Tot așa, după cum ne străduim totată să adunăm ceva avere, de bună seamă ne trun noi, care ea mâine poate pleacă în mână, ei pentru cei cari ne urmează, și obșugi a le lăsa acestora moștenire și suferință, între cari libertatea ocupă un frânt.

Bunurile materiale sunt trecătoare și le pierdem, dar mâine le putem avea din nou. Libertatea însă nu se câștigă cu ușurință și prin câștigarea ei, o națiune trebuie să sufere și chiar mil de ani. Astfel dar că ar crede că face destul lăsând arma și lăzările mai bunuri materiale, ar fi ca prietenii să-și dea un măr, frumos la coajă, dar viciat și putred la miez. De bună seamă, lăzărul, dar mai târziu te-al convinge că este de nici un folos.

Dar suntem departe de a crede că cititorii acestei foi să se gândească un astfel de om. Noi am învățat dela părinți și strămoși să pierdem libertățile noastre pentru țară, ne jertfim pentru soarta noastră și a copiilor noștri. Conducătorii noștri ne-o spun în aceste zile grele încontinuu: mai bine este a pierde ceva decât a se lăsa primejdia să pierdem totul. Și înșelăreț învață animalele că nu-i nimic mai scump decât libertatea. De aceea să ne păzim cu toții, că tot ce ni se cere în aceste ori răbdăm, este seara asgărea libertății și să ne hotărâm adănc în suflet că nu e jertfă prea mare, nici ch'ar a mari pentru libertate.

N. Co

O vulpe într'o biserică. Într'o seară petrecut într'un oraș din Germania, într'o seară crâșnicul a găsit într'o adăncime din zidul bisericii, o vulpe. La vederea năucului, vulpea s'a năpustit asupra lui și când ar fi turburat o în vizuina ei. Luându-se neașteptate, betul om a porcit o luptă vie și pe moarte. Namai cu multă greutate reuși s'o brie, doborând-o cu pușca în care se strânsese darurile credincioșilor, în vâln slăbilor.

CUM STA LUMEA SI TARA

Darul M. S. Regelui — Legăturile noastre de prietenie cu Italia — Lupte crâncene în Finlanda — Greutățile țărilor neutre.

Pilda Coroanei

În cărțile bătrâne se spune, că în vremele de încercare și primejdii, demnițatele noastre își dăruiau odoarele și podobeale lor cele scumpe, ca să fie de ajutor țării.

Urmasii pilda vrednicilor stăpânitori de demni, familia demnițoare de azi s'a arătat totdeauna cu mare dragoste și înțelegere față de poporul care i-a fost dat să-l călăuzească.

Acum când toți locuitorii țării, dela cel mai mare până la cel mai mic, subscriu bonuri pentru înzestrarea armatei, M. S. Regelui fiind să dea o înălțătoare pildă subscriind suma de 10 milioane lei. Măria Sa Marele Voievod a scris două milioane, iar persoana alai Casei Regale 2 milioane și 17 mil.

Ședința dela Camera Deputaților

Noul procedeu de Ținuturi al Frontului Național au fost chemați la o ședință la Camera Deputaților. Ședința a fost prezdată de dl. Al. Vaide Voievod președintele Frontului. Au vorbit dl. Al. Vaide Voievod, care citit numele noilor președinți, apoi dl. Constantin Gureșcu secretarul general al Frontului.

Di Teofil Siderovici la Roma

În săptămâna trecută dl. Teofil Siderovici ministrul Străii Țării, însoțit de o suită aleasă a făcut o călătorie în Italia.

Ministrului român i-a făcut o primire călduroasă de poporul italian. Organizațiile tineresci din Italia au ținut să-l primească în chip înecăbit pe ministrul tineretului românesc.

La Roma dl. Teofil Siderovici a fost primit în audiență de Regele Italiei și ducele Mussolini, cu cari a avut întrevederi și conferințe lungi.

Oaspeții români, în frunte cu dl. Siderovici, au fost primiți apoi în audiență și de Sfântul Părinte Papa Pius XII, cărui i-au dus ca dar din partea poporului românesc o frumoasă icoană a Precursei, o scoarță olteană și aur prins în argonită ardelenescă.

Despre vizitele delegației românești în Italia și la Sfântul Părinte scriu toate ziarele italiene și străine și spun că această vizită își are rostul și tâlcul ei și că va întări și mai mult legăturile noastre de prietenie cu Italia.

Semne de îngrijorare

După o iarnă lungă și grea ca asta, așteptăm cu toții primăvara. O așteptăm ca pe o descătușare și liberare dintr-o viață amorțită. Și primăvara dorită va veni așa cum o vrem cu toții, mândră și împodobită ca o fată mare, cu lumină și soare mult, cu păduri înfranzite și livezi înflorite.

Nu se știe însă ce ne va aduce această primăvară. Semne de îngrijorare tot mai mare ni se arată. În Finlanda luptele sunt tot mai grele și nu se știe până când va mai ține această împotrivire a Finlandezilor. Țările a-

pusene încep să le trimită ajutor. Ce va face însă Rusia, când va vedea că ea trebuie să se bată cu soldați englezi?

Țările neutre din Apus sunt îngrijorate și ele de luptele pe mare, cari le-au făcut să piardă mai multe vapoare. De altă parte Belgia și Olanda se simt din nou primejdiate de năvălirea Germaniei.

În Răsărit în Asia sosesc mereu trupe, semn că și acolo se pregătește ceva. Cevântările celor doi miniștri englezi Churchill și Chamberlain deasemenea n'au fost prea înșelătoare.

În întregă lumea stările îngrijorare și teama, că în curând va începe războiul cel mare. — Să vedem ce ne va aduce primăvara.

Schimbare de guvern în Bulgaria

Vechiul nostru de la miază-zii și a s' a lăsat guvernul. D. Kesselvanoff și-a dat mâinile și s'a format un guvern nou.

Se crede că s'a făcut această schimbare din pricina unor neînțelegeri dintre membrii partidului.

Noul guvern a fost făcut de dl. profesor Plioff.

În declarațiile pe cari le-a făcut noul prim-ministru bulgar a spus că va căuta să ducă aceeași politică de pace ca și înaintașii săi.

Lumea întreagă merge spre război

Un mare general american, vorbind de spre stările de azi din lumea întreagă, spune că mergem cu toții spre război.

America azi are mai multe motive de a intra în război, decât în 1914 și 1915.

Nu se știe apoi ce gânduri au Rusia și Germania, așa că toată lumea trebuie să fie pregătită pentru orice.

Războiul din Apus

Pe frontul din Apus nu s'a întâmplat aproape nici o schimbare în aceste zile. Pe uscat au fost mai mult mișcări de patrulare și schimbări de focuri de mitraliere și puști.

Lupte mai mari s'au dat pe apă. Se spune că Englezii au scufundat mai multe submarine germane.

Războiul cel mare va începe de bună seamă la primăvară. Până atunci se fac pregătiri din greu. Anglia face noul mobilizări. Tot pentru luptele din primăvară Germanii se pregătesc o nouă armă de luptă, niște tancuri grele cu arancătoare de fiacări.

Cine poartă vina?

Acum de când a început războiul, țările se pot împărți, în țări neutrale, cari nu se amestecă în război, și țări beligerante, adică acelea cari se bat. Mai mult, dar chiar și marile le-au împărțit tot așa, și în apele neutrale, adică în acelea din jurul țărilor neutrale.

S'a întâmplat însă că în zilele acestea un vapor de război englez a fugărit până în apele neutrale ale Norvegiei, un vapor german, care ducea cu el prizonieri englezi. Vaporul englez nu l-a cruțat nici acolo. A atacat vaporul ger-

man și după o luptă scurtă a eliberat pe toți prizonierii englezi.

Lucrul acesta a stârnit mare bucurie printre englezi, supărare și mânie între germani și norvegieni.

Guvernul norvegian a și cerut guvernului englez să-i dea reparațiile convenite și să-i trimită prizonierii luați.

Englezii însă nu vreau să știe de nimic și bleștii norvegieni se găsesc în mare încurcatură, căci nu știu, cum să-l împacă pe nemții, cari li învinovătesc tot pe ei, că de ce au lăsat pe englezi să intre în apele lor.

S'a început procesul lui August

Cetitorii gazetei își amintesc cu toții cine a fost Max August, strămoșul care și-a făcut averi mari la noi, păgubind țara.

Acum el a fost trimis în judecată și în zilele acestea i-s'a și început procesul. Va trebui să răspundă la întrebările judecătorilor și să arate cum pe căi lăturănice și-a făcut și averea cea mare.

Luptele din Finlanda

În aceste zile luptele din Finlanda au fost cât se poate de grele pentru bleștii Finlandezii. Rușii au dat atacuri din ce în ce mai înverșunate, încercând să străpungă linia de întărituri Mannerheim.

În finalul Cerei luptele s'au dat pe malurile râului Taipale și în apropiere de Vuoksi. Cu toată apărarea dărză a Finlandezilor, Rușii au izbutit să pătrundă în primele linii de întărituri dela Sama. Lângă lacul Ladoga s'au dat deasemenea lupte înverșunate. Aici pierderile Rușilor au fost mari.

Avioanele rusești au sberat de mai multe ori deasupra orașelor Finlandei. În luptele de avioane, au fost doborâte 8 avioane rusești.

Suedia nu intră în război

Se vorbea mult, mai ales în vremea din urmă, că Suedia ar avea de gând să intre în război alături de Finlanda, împotriva Rusiei.

Aceste vești n'au fost însă adevărate, guvernul suedez a declarat prin glasul președintelui că Suedia nu intră în război, ci rămâne și pe mai departe neutră. Ea va lăsa însă, ca să plece și deacum înainte voluntari pentru Finlanda.

Câți soldați a mobilizat Franța

Franța a mobilizat până acum 6 milioane de soldați.

Într-o cuvântare rostită nu de mult, un general francez spune, că nu peste mult vor începe lupte foarte crâncene pe frontul din apus.

D-l Ministru Teofil Siderovici

Finlanda nu se va mai împotrivi mult

Luptele dintre Finlandezi și Ruși sunt tot mai crâncene. Rușii au acum în Finlanda o armată de 60 de ori mai mare decât armata finlandeză.

În vremea din urmă mai ales atacurile Rușilor au fost tot mai puternice. În ținutul Summa luptele au ținut 80 de ceasuri, fără întrerupere.

Se crede că Finlandezii nu se vor mai putea împotrivi multă vreme, deoarece sunt slabi de luptă și săbiți.

Din această pricină s'au și făcut noi concentrări în Finlanda.

Un vapor german se scufundă singur

A ajuns și asta la modă. Vapoarele de război germane se scufundă singure, atunci când văd că pierd lupta cu vapoarele engleze. Mai înainte s'a fost scufundat vaporul ha duc Graf von Spee, care cutreera mările, și ataca vapoarele engleze.

Acum se spune că un vapor german „Wakama”, care dacea mărfuri în Germania, înfățișând mai multe vapoare engleze a fost aprins de marinarii de pe el și s'a scufundat. Dessemenea vaporul german „Wolfsberg” a fost scufundat de proprii lui marinari.

Un nou contract de negoț între Rusia și Germania

Săptămâna trecută Rusia și Germania au făcut un nou contract de negoț. Prin aceasta legăturile dintre cele două țări, se spune, că ar fi și mai strânse, ca înainte.

Germanii spun că acest contract valorează mai mult decât o bătălie câștigată. Germania poate să ducă războiul mai departe, fiind aprovizionată de Rusia, cu lucrurile de cari are lipsă.

Acest contract de negoț, spun Nemții a zădărnicit planul Angliei de a încerca și înfometea Germania.

Voluntari pentru Finlanda

Generalul finlandez Mannerhalm a anunțat, că de acum poporul finlandez nu mai luptă singur, căci un mare număr de voluntari streini au sosit în Finlanda.

Pleacă mai ales voluntarii din Anglia, Franța și Italia. Se spune că peste 10.000 de luptători italieni cari se găsesc acum în Franța, pleacă în Finlanda.

Polonezii la lucru

Nemții folosesc pe prizonierii polonezi la lucru în fermele plugărești. Peste un milion de Polonezi sunt azi folosiți în Germania la munca câmpului.

Cine va câștiga războiul?

Un mare general japonez, Nohamasu Saetsugu scrie într'o gazetă germană că războiul de azi va fi câștigat de Germania.

Anglia va pierde lupta, deoarece Germania nu va mai putea fi înfometată, având legături de prietenie cu Italia și Rusia.

Mai mult, spune acest general, poporul de azi al Germaniei are mare încredere în puterile lui și în conducători, așa că va duce lupta până la capăt. — Acestea sunt însă părerile unui general, prieten Germanilor. Se va vedea la sfârșit cine va birui

Nu este creștin bun care nu merge duminica și în sărbători la sf. liturgie, care nu postește miercuria și vinerea și nu se roagă zilnic lui Dumnezeu, și care nu citește cel puțin o gazetă creștinească.

DIN POPOR

Pocăiții

La badea Văsăle a Gheorghii din Tonorog era întotdeauna străpătură mare. Veniau aici în fiecare duminică Gîlorenii, Susenii și cei de pe dealul Fețelor. Vara ședea oamenii pe copacii colțiți dela poartă, ori în șoprală arg cât o șură de lângă uliță, iar iarna în casă. Ținea și o leacă de crișmă badea Văsăle, așa că la el era în totdeauna plin.

Acum de când cu războiul ăsta, pare că veniau și mai mulți oameni, ca înainte, ca să audă vestile. — Doamne, mă a noștri, — zise într'o zi Pavel din Fețe, netezindu-și mustățile căneșii — da fain ne-o mai putat spune un domn când am fost în târgul Șelcii, de mi-am cumpărat vacile celea „șvairă”. O fost acolo și Ionu Crăznicul și Vasile a lui Muscau și Văsăle a lui Onel și Toaderu lui Nica. Zicea adică domnul acela, că să nu mai ascultăm de popa și să ne pocăim cu toții. Ne arăta dintr'o carte, el zicea că-l din Scriptură, că legea adevărată numai la pocăiți poate fi. Numai ei sunt creștinii cari țin legea lui Hristos. La el nu sudule nimența și nu bea nimența. Pocăiții, mai spunea domnul acela, și Doamne cum îi mai umbra gurița, nu mințesc, nu fură, nu-și bat mulerile și trăiesc ca frații între ei. Zicea că, dacă o să-l chemăm, vine și la noi acasă să ne spună. N'avem decât să-l dăm de știre.

Toți ascultau ca fermecași, iar Sădon din deal da mereu din cap, așa cum fac cali vara când îi apucă sirechea.

Numai bătrânel Hărălambie nu-și mai găsea astămpăr. De cum a început Pavel să vorbească teșla mereu și se mișca pe scaun că și când ar fi stat pe spină.

— Și voi l-ați lăsat să vorbească așa — zise el într'un stăruit. Nu l-ați trăzuit de să-și adune diștii din gură. Bărbați ați fost voi ori cărpe?, de l-ați lăsat să-și bată joc de biserica în care v'ați încreștinat și ați crescut. Da, ia sponeți voi unde se găsește lege mai bună ca asta a noastră. Te învață legea noastră Sădoane să sudui în fiecare ceas de cele slint? Ți a spus vre-odată, Bucure, părintele, să te înbeți ca un porc și apoi să-ți bați muerea

și copiii?, ori ai auzit tu vre odată la badea că i slobod să mințesti, să furi, să faci sărili prin sat? N'avem noi evaughelia, și preoții, cari ne îndeamnă să trăim în unii cu alții? Atunci de ce să ne lasăm legea bună creștinească, așa cum a fost de Hristos și să ascultăm de toți slintții nu vă dați seama ca pocăiții, chiar să fac bine, umbă tot cu gânduri răscușe să ne desfacă și să ne împrăstie ca fărâșelul. Sunt dușmanii neamului românesc buni cu bolșevicii. Aștia vreau să fac țara noastră o încălceală, ca în Rusia să ajung eu, să-mi poruncească orice lume în cartea și în averea mea, să mă alte în tocana mea; să cumpăr eu nădrămunca mea la toți nespăiații!

Vai că nu-mi lăsa mie în cale o mie de astee, cum v'a leșit vouă, că l-aș de s'ar duce cât ar vedea cu ochii!

Ion Gîloren

Ce sămănăm la primăvară

Na peste mult, odată cu primele raze de soare, vom începe arăturile și însămânțarea de primăvară.

Pe lângă porumb, orz, ovăz, mază anul acesta trebuie să mai sămănăm și cari sunt mai căutate și ne dau un câștig mare. Acestea sunt căneșă, rapiță, țiuțiu, soarelu, soia, adică plantele din cari se iau ulei și fire de țesut.

Până acum acestea nu prea aveau mare. Vremurile noi și războiul, care din o parte din lume, le-a făcut să fie mai căutate.

Plăgarii pot cultiva mai ușor floarea soarelui. Na este gîngășă. Crește pe orice mînt, în întregă țara. Se încrează ușor și porumbul, cu deosebire că trebuie sămănată cu o lună înainte porumbului. El se face cu o lună înainte porumbului, ce ușurează mult munca plăgarilor.

În țară se foloseau, mai în anii cam 18.000 vagoane de floarea soarelui se culegea de pe 200.000 hectare de pământ. În anul acesta ministerul va ajuta pe plăgari cu impramaturile de 6 la sută și semințele cultivate și mai multă floarea soarelui, decât anul trecut.

Floarea soarelui aduce un câștig de bun plăgarilor.

Iubire creștină

Iubirea creștină nu cunoaște granițe. Nu o înspăimântă primejdii, învinge totul și face minuni. Mănușorul focului dragostei domnezești, mișcă și călugări și călugărițe își cheltuiesc și tot ce au mai bun pentru mântuirea sufletelor printre sălbatici. Chipșii alăturați înălțăsează o călugăriță care îngrijind un negru măcinat de Postă că acela pe care ea îl îngrijește suferă de o boală înspăimântătoare însă n'are teamă și se apropie de gîste de mamă de el.

Multe din aceste călugărițe pînă cinate de aceleași boli înspăimântătoare ca și bolnavii pe cari îi îngrijesc. Ele lor au avut situații și familii înalte lăsat însă totul pentru iubirea lui Dumnezeu și au luat bățul și traista gîșii, spre țări și lumi nouă și necunoscute — Așa este iubirea creștină.

Serbare școlărească la Blaj. Duminică 18 Februarie elevii liceului de fete Blaj au aranjat o frumoasă serbare școlărească, pentru pomenirea unui mare poet al țării, Horațiu.

Pomenirea unui mare învățat. Joi 17 Februarie s'a împlinit un veac dela nașterea lui Tita Maloescu, unul din marii oameni de știință ai neamului nostru. Pomenirea lui s'a făcut la toate așezămintele noastre de cultură, în țară, începând cu Academia Română.

O fetiță înmormântată. Fetita Elena Coman din comuna Ierout a primit pe când era mai mică, în dar un pul de găscă, pe care părinții ei și-au crescut. În urmă l-a vândut și cu banii cari l-a mai avut și-a cumpărat un loz de joc cu care a câștigat suma de 800 Lei. Aceasta a depus-o la oficiul postal pentru a-l fi primit capitalul, așa că a ajuns la suma de peste 1000 lei. Acum când Statul a cerut taxă pentru banii Români să se bazeze bonuri pentru înregistrarea armatei, Elena a rugat pe părinții ei să-i scoată banii dela postă și să-i dădă pentru armata română. Această plădă înmormântată ar trebui urmată de cât mai mulți, și ales de acela cari au milioane de lei.

O femeie arde ca o făclie vie. Săptămăna trecută s'a petrecut o mare nenorocire în comuna Toporăși din Bucovina. Femeia Maria Nistor a turnat petrol pe lemnele din colibă pentru a aprinde mai ușor focul. Nefcuzita femeie și-a aprins însă hainele de pe ea. Arzând ca o făclie vie, a leștit în curtea casei strigând după ajutor. Au srit câțiva vecini, cari l-au stins hainele. Biata femeie a rămas cu arsuri mari, de pe urma cărora a murit în drum spre spital.

Vase de luptă românești. Vineri seară s'a făcut la Londra bozul celor trei țări care au război românesc. Ee se numesc: „Viforul”, „Vijelia” și „Viscolul”. Aceste vase de luptă au fost construite în Anglia și sunt numite așa pentru aruncarea torpililor și bombe de scufundat vapoarele).

Un mare control pentru dări. După ce Martie se va face un mare control în întreaga țară pentru a se descoperi venitele și pierderile după cari nu se plătește darea convenită la stat. Acela cari vor fi aflați că mai au dări după cari nu plătesc dare, vor fi pedepsiți, după lege.

Șapte sate acoperite de zăpadă. Un mare nenorocire s'a întâmplat în zilele acestea în țara sârbească. În apropierea orașului Tenislavgrad din Bosnia, s'a prăvălit zăpada din munte, acoperind șapte sate și o parte a orașului. Mai multe case au fost dămate și numeroși oameni omorâți și răniți.

Curaj, nu glumă. Țiganii Matei Rădulescu și cu feciorul său Repa au cântat toată noaptea la o nuntă în comuna Văran. Seara, după ce s'a întunecat bine, au plecat și ei cu o căruță spre casă. Țiganilor însă nu le prea plăcea la îndemână să meargă noaptea singuri pe drum, dar n'aveau ce face. Că să-și mai facă curaj, spun ei, au început să cânte, când într'odată căruța li-s'a lovit de ceva mare și

negru. Înaintea căruții se vedea o mătăhală uriașă, care parcă-și întindea brașile spre ei. De frică și de groază țiganii s'au asat amândoi în căruța și au tulit o către sat, unde au povestit ce au vădit, că adică au-l lucru curat ceace li-s'a arătat. Mai mulți săteni înarmați cu topoare și furci au plecat împreună cu țiganii să vadă ce-l. Spre marea lor mirare au văzut însă că țiganii au rătăcit drumul și s'au lovit cu căruța de o cruce mare de hotar. Aceasta era lucrul care-l înspăimântase pe bieții țiganii.

Pentru un monument la mormântul lui Al. Lupeanu-Melii au mai contribuit:

1. Păr. Ierouim, Man preot pensionar Sibiu	Lei 100
2 Pop Victor cantor Sântandrei	20

total Lei 120
 colectați până acuma 21 590
 ceea ce face laolaltă Lei 21710
 adică douăzeci și una mii șapte sute zece, cari sunt depeși cu libelul Nr. 341 la Banca Populată „Axete Sever” din Blaj. Lista rămâne deschisă.

Pământurile de case ale plugariilor nu pot fi urmărite pentru datorii. Potrivit unei noi legi, din anul 1937, pământurile de case ale plugariilor și acareturile de pe ele nu pot fi urmărite pentru neplata datoriilor. Legea spune că nu se mai pot ipoteca și urmări pământurile de casă cu bunurile de pe ele decât pentru datorii către Stat și comună și numai dacă plugarul nu are altă avere.

Decorarea mamelor cu copii mulți. La începutul lunii Martie în întreaga țară vor fi serbări mari. Mamele cari au în viață cel puțin 7 copii vor fi premiate și decorate. Se vor da în aceste zile mai mult de o sută de mii de medalii și diplome, precum și numeroase premii în bani. Italianii știu să cinstească familiile numeroase. Azi, când sunt atâtea femei cari nu vor să aibă copii, și cresc lângă ele mai bucuros câte un cățel, sărbătoarea din Italia vine ca o mustrare pentru ele.

Un sătean sfâșiat de lupi. Trei săteni din comuna Lucieni, de lângă Târgoviște, au fost pentru cumpărături la oraș. Către seară cei trei tovarăși au plecat spre casă. Pe drum unul din ei a rămas mai în urmă, iar ceilalți doi s'au dus înainte, fără să-și dea seama de primejdia mare, în care se găsea tovarășul lor. A doua zi niște drumeți au găsit în câmp trupul bietului sătean sfâșiat de lupi. — De sigur nefericitul om a fost doborât de viscol și apoi sfâșiat de lupi.

Publicație de licitație. Nr. 241 1939 Subsemnatul Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 3041—1939 a judecătoriei mixte Blaj în favoarea reclamantului Aldea Nicolae repr. prin avocatul Dr. Leopold Czitrion pentru încasarea creanței de 1134 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 24 Februarie 1940 orele 4 p.m. la fosta localitate în Ber—Blaj, în dom. urmăriții Nr. — unde se vor vinde prin licitație publică judecătorească 3 porci, 1 scroafă și 1 dășap în valoare de 3500 Lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dat în Blaj la 5 Februarie 1940. Dr. goș Barac portărel.

Un străjer gășind 4000 de lei în înapoi ză păgubașului. În ziua de 6 Februarie, străjerul O. arul F. dela școala pri-

mară din Răcila, mergând spre casă a găsit un șervet în care erau 4000 de lei, în hârtii de câte cinci sute. Cu toate că n'a fost văzut de nimeni, mi s'a strâjer a înșelățat de tatăl său și amândoi au căutat să vadă cine a pierdut banii. Așa că au aflat că banii au fost pierduți de un om sărac, cu 6 copilași. Atât soțul păgubaș, cât și soția sa plângeau în gara mare, când micul străjer a sosit cu tatăl său la el, ca să le dea banii gășiți. Nu le venia să creadă, că ceea ce se petrece cu el este adevărat. De bucurie ei au dăruit vrednicului străjer oala cea mai frumoasă a lor și suma de 50 de lei.

Iarnă grea în țară. Iarna aceasta pare că și a făcut de cap. O zi neapăsătoare și ger, de aproape două luni. După deșcheghețul și moșna dela începutul lui Februarie s'a lăsat iarăși un ger neapăsător, cu viscole și zăpezi mari. În comuna Rășeni Noi a fost găsit înghețat de frig locuitorul Teodor Băian. Săteanul Bodercluc Ilean întorcându-se dela o petrecere, cu soția sa, a fost acoperit de zăpadă și a murit înghețat sub un gard. Cantonierul Ion Cărpineacu, mergând cu o sanie spre Chirșina, a rătăcit drumul. Silit de puteri a fost acoperit de zăpadă și a murit înghețat și el și calul.

Doi săteni omoară un lup. În zilele acestea un lup a intrat în curtea săteanului Dumitru Gârcoiu din Rășinari. Auzind larmă, săteanul a ieșit afară, luând așa dela colibă deschiată. Aici a văzut un lup mare, care încolțit te cănt s'a refugiat chiar în colibă. Dumitru Gârcoiu n'a stat mult pe gânduri. A închis repede așa colibă și-a chemat în ajutor pe un vecin al său. S'a suit apoi în podul colibei, și desfășurând o sândură, pe unde a intrat o fară legătura lupului, care se ghemase în ușă. În vremea aceasta vecinul său a spart așa și cu câteva lovituri de topor a omorât lupul care era finteț la pământ de țerca lui Dumitru Gârcoiu. Tot în această comună săteanul Marin Herdubalea a omorât un lup cu o prăjină. Pe când se întorcea dela oădare, l-o leștit în cale un lup. Neținând înarmat, a luat un par din car și s'a repezit asupra lupului, pe care l-a omorât cu câteva lovituri zdravene.

Judecătoria mixtă Blaj secția cf. Nr. 227/1939 cf. Extract din publicațiunea de licitație.

În cererea de executare făcută de următor Institutul de credit fonciar Sibiu, contra următorului Cristea Mihail, morar, Cergăul Mic.

Judecătoria.

A ordonat licitațiunea execuțională din nou în baza supraofertei, în ce privește imobilul situat în comuna Cergăul Mic circumscripția judecătoriei Mixte Blaj, cuprinse în Cf. a comunei Cergăul Mic, Nr. 662 în valoarea de lei 7.440 preț de strigare, Lei 5.580 Cf. 524 sub ord. Art. 1 top. 152-155 în val. de lei 1448 cu preț de strigare 1086 lei pentru încasarea creanței de 9.890 lei, capital redus conform legii convorsiviei și interese de 3% dela 7 Aprilie 1934.

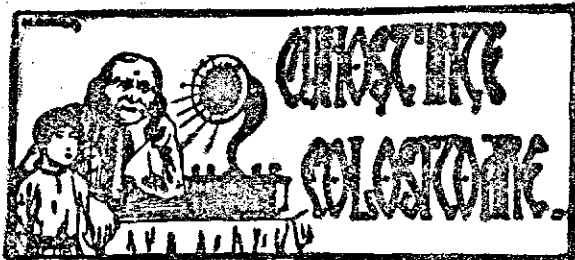
Licitațiunea se va ține în ziua de 11, luna Martie, anul 1940 ora 9 a. m. în localul oficial al Cf. Blaj.

Imobilele ce vor fi licitate nu pot fi vândute pe un preț mai mic decât prețul de strigare.

Cei cari dresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătorec 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauză socotite după cursul fixat în § 42 legea LX. 1881; sau să predea aceluiaș delegat chitanța constatând depunerea judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170, legea LX. 1881; § 21 legea LX 1908)

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urca decât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit. (§ 25 LXI 1908).

Dată în Blaj la 25 luna Noemvrie anul 1939.
 ss. A. BERAN ss. ALEXANDRESCU
 dir. de Cf. Judecător goș

Semințe de semănat

Semințele bune de semănat trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- Să aibă putere bună de încolțire.
- Să fie curate, lipsite de buruieni.
- Să fie sănătoase, lipsite de boli.
- Să fie mari, bine dezvoltate.
- Să fie soluri bune, potrivite regiunilor.

În seri urmează să se cultive.

a) În anul 1939/40 iarna a fost foarte grea, gerul a ajuns la 30°C.

Semințele rău păstrate, necoapte bine și-au pierdut puterea de încolțire.

Cei cari vor semăna semințe lipsite de viață, vor avea pierderi mari, și vor fi nevoiți să însemănțeze din nou.

Încercați puterea de încolțire a semințelor. Luați câte 100 de semințe din grămada din care voți să semănați și puneți-le într-o farfurie cu nisip, udați bine și în 6-7 zile, dacă sunt bune, va trebui să răsară 80-95 %.

În caz că nu răsară nici 70 %, cămpărași-vă semințe bune de semănat.

Mai ales să căutați să încercați puterea de încolțire a bobelor de porumb (sucraz).

b) Nu uitați proverbul „cece sament, acela răsare și calegi” și semănați semințe curate.

Întrebuințați trecerile și vânturătoarele.

Înlăturați buruienile cari numai pagubi vă produc.

Semințele de trifol și lucernă le puteți curăți de cuscută (răie) numai la stațiunile de decuscutare, de lângă Camerele Agricole.

La stațiunile de decuscutare, semințele sunt amestecate cu praf de fier. Praful de fier se lipește de semințele de cuscută, cari au coajă cu găuri și ridică turlă mică, neputându-se lipsi de trifol și lucernă, având coajă netedă.

După ce sunt bine amestecate, se trec printr-o altă mașină, care împreună cu praful de fier atrage și semințele de cuscută și lasă să treacă liber și curate semințele de trifol.

Cred că acum va înțelegi agricultorii, de ce nu pot curăți acasă semințele de trifol și lucernă, oricâtă bunăvoință ar avea și trebu să le ducă la stațiunea de decuscutare.

c) Semințele bolnave dau naștere la plante bolnave, deci trebuie să semănăm numai semințe sănătoase.

Contra mării și tăciunului trebuie să tratăm semințele cu zeamă de piatră vântată, ori diferite prafuri.

Certorii putrezii nu sunt buni pentru semănat.

d) Semințele mari, au hrană multă, deci dau naștere la plante viguroase, bine dezvoltate.

Boabele din mijlocul știuleților au hrană multă și sunt toate la fel din cauza aceea se recomandă să fie întrebuințate pentru semănat, ar cele dela capete să fie date la păsări ori vite.

e) Procurați-vă semințe alse, solurile recomandate de camerele agricole.

În județul Târnava Mică merg bine următoarele soluri:

Porumb Verșy și Bălașean.

Orez de primăvară Izrie, Ab-d Ceul.

Ovds Cenad și Drapel.

Pentru sămânță se vor alege știuleții (ciucalăii) mari, frumoși, acoperiți bine cu boabe atât la vârf cât și la bază, iar rândurile să fie drepte.

Semințe bune de cereale, nutreț și zarzavaturi, cari îndeplinesc toate condițiile de mai sus și cu prețuri reduse se găsesc la Camerele Agricole și la Ocoalele Agricole.

Procurați-vă, acum din bună vreme, semințele de semănat. Timpul semănatului se apropie cu pași repezi. Semănăturile târzii de primăvară nu reușesc.

Semănați ovăzul, orezul și mazărea în masa zăpezii.

Pentru semințe, mașini și orice sfat, adresați-vă Camerelor Agricole și Ocoalelor Agricole.

Ing. Agr. Victor Ruș

Farmece și vrăjitorii

— La vrăjitoare. — Unde oare prostia și credințele deșarte pe om. —

În comuna Cloroboreni din Oitenia trăiește de mai multă vreme o „vrăjitoare” vestită, Stela Vrăjitoarea. Oamenii spun că ea găsește orice lucru ascuns. Cunoaște tainele din inima omului, leșgă și desleagă de dragoste, de boală, de facut și câte toate. Din sate îndepărtate lumea alergă la ea să-l ceară sfatul și ajutorul. Decât să meargă la preot în vreme de necaz, sau la doctor când sunt bolnavi, oamenii, în prostia lor, se duc la vrăjitoare. Și vrăjitoarea îi înșală pe toți. Nu știe și nu poate nimica, dar pe fundul lăzii ei se strâng banii, dați din partea omenească.

Vrăjitoarele se iau la întrecere

Văzând, cât de mare este prostia omului și cât de bine-i merge vrăjitoarei Stela, o femeie săracă din Oitenițe, Lina Ion Bodea s'a gândit să se facă și ea vrăjitoare. Și-a luat nume și chip de vrăjitoare, și a plecat din satul ei, de s'a așezat într'un sat mai bogat în Rășnii Doljei. Spunea la toată lumea că ea este vrăjitoarea cea vestită Stela. Din toate părțile au început să-i vină mășteri ca la un avocat vestit.

Avea în casă câteva plici de liliac și sticlețe cu tot felul de zămuri de buruieni. Unii veniau să le facă de dragoste, alții să le afle cu cine li lașcă soții, fetele veniau să le găsească un pețitor. Fiecare venea cu durerea și necazul ei.

Lina șmecheră, — la toți știa să le spună câte ceva.

Și îi mergea destul de bine. Avea bani și tot ce-i trebuia, ca o gazdă de celor mari.

Dela o vreme au văzut însă oamenii, că vrăjitoarea lor nu știe nimic. Fetele le rămăneau și pe mai departe nemăritate, nevestele își înșelau bărbații ca și înainte. De aceea au părut o jandarmilor, cari au trimis-o la țară pentru înșelăciune.

Malte vrăjitoare ar trebui trimise, ca și Lina, la închisoare, și lumina să pătrundă odată în cele mai întunecate suflete.

Poșta gazetei

Cititorii cari nu primesc regulat ori chiar de loc gazeta, să facă bine să ne scrie, ca să putem protesta la Direcțiunea Poștelor. Această protestare o facem aproape săptămânal și vom face-o fără întrerupere. Scum-pindu-se atât de mult poșta, trebuie cel puțin să ne servească cinstit! Atâția abonați am pierdut din pricina poștei, încât ar putea trădine o nouă gazetă. Ni e greasă anume că sunt unii măciucași ticloși, cari anume umblă să ne nimicească gazeta. De aceea îi rugăm pe lașiții noștri cititori, să ne arate onco număr de gazetă ce au la merge. Noi trimitem de aici gazeta totdeauna

Tipografia Seminarului Teologic gr-cat. Blaj

miercurea, foarte rar joia, așa că până duminică să se seacă neamintit. Dacă nu se seacă, e spre a se arăta manii gazetei. Fiți cu ochii în patru și ne arătați lipsă și întârziere, ca să putem protesta, iar pe noi cași faceți-i răspunzători pentru orice neregulă. Nu se pricep ca buna, vom face arătare la Parchet, regulă trebuie să se facă odată cu orice preț.

Și-a omerit tovarășul de muncă

În mușii satului Târnava s'a întâmplat în aceste zile un incident omer. Sătenii Ioan Cioc și Ioan Bulieff erau la tăiat lemne în mla. Nu se știe din ce pricină cei doi tovarășii au luat la ceartă. În timpul ceartei Ioan Cioc a luat o furcă și a înșept-o în pieptul lui Bulieff, care s'a prăbușit într'un lac de apă. La chinuri mari nenoreciful om a murit.

Pantofi de sticlă. Bucuria aceeași arată a fi numai pentru lumea bogată și pușga greasă. Mai multe fabrici din Cluj au izbit să facă pantofi de sticlă. Spune că pantofii aceștia sunt foarte frumoși și nu-s cu mult mai scumpi decât cei de piele.

† General Victor I. Federeanu

vald de război, a trecut din viață în ziua de Vineri 9 Februarie 1940 ora 22 30 în vârstă de 72 ani al vieții, după o scurtă saferă împărțită fiind cu Sfintele Taine. Înmer-tarea a avut loc la 12 Februarie ora 12 din biserica română ortodoxă Târda, în familia familiară din Târda. O înmormântare în pace!

† Octaviana S. Iozon, fiul din inv.

Valeria Iozon, din Buj a înșept din viață în vârstă de 30 de ani. Înmermântarea a făcut marți, 20 Februarie 1940. — Pînă răna ușoară!

AVIZ

Se aduce la cunoștința celor interesați pe data de 1 Aprilie 1940 se închiriază, pe termen de 1 an sau mai mult, localul de cafea, staurant și hotel „Central” situat în Bld Regina Maria, colț cu strada Regele Ferdinand proprietatea băneii „Patria”, împreună cu inventarul existent.

Cei interesați vor putea lua informații la sediul băneii din Bld, în fiecare zi, în camera de birou.

Oferte se vor trimite pe adresa băneii „Patria” instit. de credit și economi s. a. la nr. 1-3 Direcțiunea

Judecătoria mixtă Dicio-Șmărtin, secția

Nr. 163—1940 cf.

Nr. Es. 141—1940 cf.

Extract din publicațiunea de licitație

La cererea de executare făcută de vrăjitoarea Cassa de Păstrare și banca de credit s. Cluj contra urmăriței Simona Susana mără Jenei și soții.

Judecătoria a ordonat licitațiunea obiectivă din nou, în baza supraofertei în care privește porțiunea Simona Susana mără Jenei mob. situat în comuna Adamus din circumscripția Tribunalului Târnava-Mică înscris prot. fond. Nr. 226 No. ord. A. + 3. No. 381/1. 382/1 cu prețul de strigare de 6000

Licitațiunea se va ține în ziua de 29 februarie 1940 ora 15 la casa comunală din munele Adamus.

Imobilul ce va fi licitat nu va fi vândut pe un preț mai mic decât prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt dator să depună la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare, în numerar, drept garanție. În predeea aceluiași delegat chitanța de depunerea prealabilă a garanției și semnarea contabile de licitație (art 147 150 170, legea 1881, art. 21 legea XL. 1908)

Dicio-Șmărtin la 19 Ian. 1940.

Judecător: Dr. Vormes, s. p. s. d. r. Ogreaș

Pentru conf. exp. indestabil.